

XAVIER BOSCH , director TONI CRUANYES , director adjunt	ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports]; DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició]; MONTSE RÀS [Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia] Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA AVUI.CAT; SÍLVIA BARROSO	REDACCIÓ I SEU SOCIAL: Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona DELEGACIÓ A MADRID: Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36 DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15 ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15	SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252 PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona. Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (<i>press-clipping</i>) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.
--	---	---	--

Enric Roca Casas



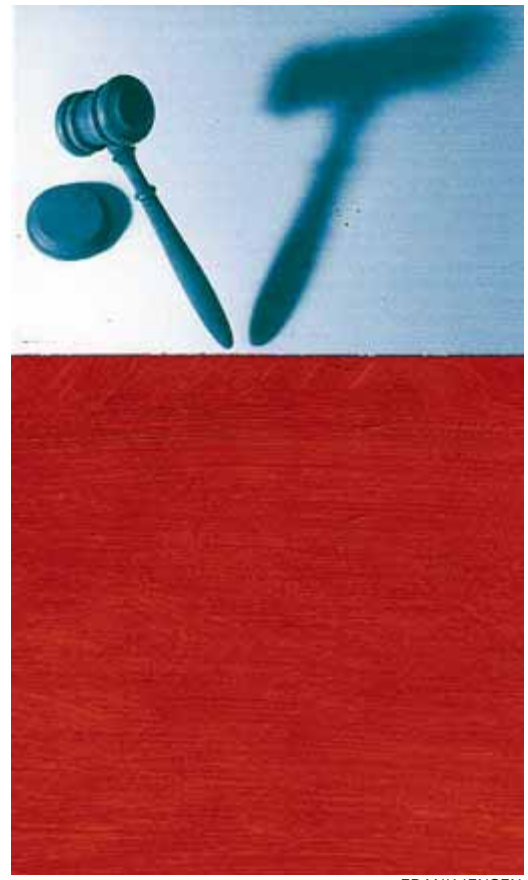
Pedagog i coordinador general d'Edu21
Coautor de 'Reflexions sobre l'educació en una societat coresponsable'

Vaga i responsabilitat

És l'hora de la reflexió i la responsabilitat. El 14 de febrer els sindicats de l'ensenyament materialitzaren la vaga de mestres i professors anunciada en contra del document de bases per a la llei d'educació de Catalunya presentat pel departament d'Educació. Més enllà del ball de xifres, cal constatar que molts ensenyants catalans se sentiren impulsats a seguir la convocatòria, potser més com a reacció d'un descontentament general provocat per múltiples factors acumulats, que estrictament per la lletra d'un document encara incipient. En tot cas, som molts els que pensem que al sistema educatiu català li cal una renovació profunda, en alguns aspectes fins i tot una refundació de principis i objectius. No podem instal·lar-nos en la mediocritat ni ens podem permetre el luxe que, per no incomodar certes prerrogatives adquirides o, simplement, per la por que genera tota transformació o canvi perdem l'actual conjuntura social i política que possibilita reorientar el nostre model educatiu.

EL DOCUMENT DE BASES, encara que molt genèric, en part ambigu i en ocasions confús i poc agosarat, planteja una sèrie de transformacions que, al nostre entendre, van en la bona direcció. Es proposa que els centres educatius es regeixin per un projecte que, encara que el text no denomina estratègic, orienti i guiï la direcció de la institució. És a dir, que defineixi quins objectius educatius vol assolir, amb quins recursos ha de comptar per portar-los a terme, en quins terminis els pot aconseguir i en funció de quins resultats previstos caldrà avaluar-los. I, sobretot, amb quin equip de direcció es vol liderar el projecte. Si per fer tot això cal professionalitzar les direccions en un sentit més nord-europeu que mediterrani, endavant! Si aquestes direccions han de disposar d'alguna potestat per poder retenir els professors que es fan seu el projecte de centre i contribueixen a assolir-lo, endavant! Si cal donar més autonomia curricular als centres per tal d'adaptar al seu context els continguts, metodologies, formes organitzatives, etc., doncs endavant! Si cal dotar

“Som molts els que pensem que al sistema educatiu català li cal una renovació profunda, en alguns aspectes fins i tot una refundació de principis i objectius”



FRANK JENSEN

els equips de direcció de més autonomia financera per fer viable el projecte tot controlant la gestió del recurs en funció dels resultats adquirits, endavant! I si això implica transformar la cultura de l'avaluació dels centres i fer que tothom, des de la seva responsabilitat, hagi de donar comptes de l'eficàcia de la seva feina, doncs fem-ho! Amb totes les garanties perquè l'avaluació sigui seriosa i formativa i no pas sancionadora o merament jerarquitzant, però fem-ho!

VINCULAR L'ÈXIT ACONSEGUIT en els projectes de centre i en l'activitat docent i investigadora (formació permanent) de cada professor amb els incentius propis de la carrera docent és, al nostre entendre, un aspecte positiu del document de bases. No podem continuar amb l'actual sistema d'incentius, basat només en la pura i simple acumulació d'anys de feina. L'antiguitat, sense la demostració d'una docència meritòria, innovadora, exitosa i actualitzada, només condueix a un sistema rígid i burocratitzat en què es prima l'immobilisme i es castiga la creativitat i la innovació. El professorat té moltes raons per sentir-se decebut i desconcertat. Els canvis constants en la legislació educativa, la desorientació a què els han sotmès els partidismes de tota mena, la incomprensió social de la seva difícil tasca, la culpabilització mediàtica que han rebut a partir de certs informes publicitats, etc., tot això explica un determinat estat emocional.

ARA, PERÒ, ÉS L'HORA DE les responsabilitats. La del conseller i la dels sindicats; la dels professors, la de les famílies i la de tothom. Cal un diàleg sense precondicions. Un diàleg franc i positiu en què es comparteixi l'objectiu principal de millorar significativament la qualitat del nostre ensenyament. Ara bé, perquè la ciutadania recolzi i faci confiança als professionals, aquests han d'estar disposats a practicar de forma transparent la rendició social de comptes dels resultats de la seva. Llavors el prestigi social dels ensenyants no serà quelcom a reclamar sinó una conseqüència natural de la seva responsabilitat i professionalitat.

EN DIRECTE

Per un Islam del poble

Nazanín Amirian



Polítologa i escriptora

Un dia Moisès passava per un camí i va sentir la veu d'un pastor que deia: “Oh, Déu! Vull dedicar la meua vida a servir-te. Pentinar els teus cabells, acariciar les teves mans i coure la teua roba”, entre d'altres paraules d'afecte. El profeta el va interrompre i el va titllar de blasfem i groller. L'home, que no esperava aquesta reprovació per expressar la seva devoció sincera, va plorar de vergonya i va marxar. Déu, que els havia observat, va retreure al seu enviat: “La teua missió és fer que la gent s'acosti a mi, no allunyar-la del meu costat”. I va afegir: “Jo només necessito els seus cors, no m'importen les seves expressions”. És un relat de Maulana Rumi, el poeta persa, pare del misticisme islàmic (s. XIII). Rumi no només s'hi rebel·la contra la lectura literal dels preceptes de la religió, sinó que respon a tres qüestions d'actualitat: que és nociu per al mateix credo la intromissió d'altres entre el Creador i el creat; que el mateix déu defensava la lliure percepció del culte, que considerava un afer personal, i que els fidels podien retratar Al·là en la seva imaginació malgrat el rebuig dels textos sagrats a caracteritzar déu amb qualsevol forma humana. La batalla després de la mort de Mahoma entre els ideòlegs tolerants –que, sense pretendre la reforma de l'Islam, recorren a la temporalitat d'alguns edictes, a fer interpretacions alternatives o, fins i tot, a demanar la separació entre la religió i l'Estat– amb els anomenats *superficials* encara continua. Quan hi haurà un Renaixement? Falta una autoritat coordinadora del credo i unes circumstàncies internes i externes que no siguin el caldo de cultiu dels intolerants.

Papitu

Ignasi Riera



Escriptor

Qui? ¿El de La Llet del Piano, un dels noms més surrealistes del món de la restauració en el país del seny? Fa una setmana l'enterraven. Tot i que era cornellanenc, aquests darrers anys vivia

a Sant Cugat del Vallès. Amb la dona, els quatre fills –tan sòlids, tan ferits per la mort del pare– i un grapat d'amics, en aquesta meravella que és el monestir de Sant Cugat del Vallès, va tenir lloc un respons. A més de la del mossèn, la veu d'un dels fills. És de les poques vegades que, si allò hagués estat una festa en rotllana, jo hauria recordat el personatge que més va fer per al llibre dels rècords Guinness a casa nostra. En

Josep Grugués i Altés ha circulat pel món, durant 68 anys, amb els ulls picardiosos ben oberts, sempre a punt de proposar-te una nova juguesca. Tot ho convertia en rècord: va ingressar a la presó Model de Barcelona amb més *causes* que el Lute. I el ministre de Justícia, Landelino Lavilla, ja després de mort Franco, li va obrir les portes de la Model per agrair-li que havia cooperat a apaivagar un avalot, que hauria estat

greu, d'un grup de presos comuns per l'amnistia d'un grapat de presos polítics. La Llet del Piano venia a ser com l'oficina des d'on el Papitu s'inventava històries que semblaven d'historieta gràfica: la paella més gran del món, la botifarra més gran del món. Els crítics i gurmets i cuiners de moltes estrelles haurien *estrellat*, contra el mur dels gastrònoms impurs, aquelles cues llarguíssimes que connectaven amb una de

les memòries més presents al nostre país de països: la de la fam viscuda. I com que era un home excessiu, sempre, i alhora proper, tendre, irònic... les noies de casa, petites encara, quan els seus pares no hi eren, a l'hora del sopar, sortien cap al restaurant del Papitu, que les tractava com unes noies eixerides que, aquests dies, es poden passar hores i hores explicant anècdotes d'un personatge que he tingut la sort de conèixer.